การศึกษาปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
A Problem of Pronouncing Chinese Phonetic Alphabets of Kanchanaburi Rajabhat University Students.

เบญจอาภา พิเศษสกุลวงศ์
สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
Benja-arpa Phisetsakunwong
Faculty of Humanities and Social Sciences, Kanchanaburi Rajabhat University.

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษา เพื่อศึกษาสาเหตุของปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษา และเพื่อนำผลการวิจัยที่ได้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน การออกเสียงสัทอักษรจีนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา จำนวน 38 คน เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบและแบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงสัทอักษรจีนทั้งพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ เช่น นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะ zh sh ch r z c s ได้ นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะ g ตามแบบภาษาอังกฤษ เป็นต้น นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงสระ a e i u en un eng ได้ นักศึกษาไม่สามารถอ่านออกเสียงสระประสม ia และ ie ได้ ในการอ่านคำพยางค์เดียวและสองพยางค์ นักศึกษาออกเสียงคำว่า xióng เป็นสองพยางค์ และไม่สามารถออกเสียงคำว่า jú jué érzi ได้ นักศึกษาไม่สามารถอ่านคำว่า cān tīng ในประโยค Qǐngwèn cān tīng zài nǎr? ได้ เป็นต้น ส่วนวรรณยุกต์ นักศึกษาไม่สามารถอ่านคำที่มีวรรณยุกต์เสียงเบาได้ นักศึกษาไม่สามารถอ่านเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ที่มีเสียง 3 ติดกันได้ และนักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์เสียง 2 และ 3 เป็นต้น โดยสาเหตุของปัญหามี 6 ประการ ได้แก่ 1) ความสับสนระหว่างการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีนกับเสียงภาษาอังกฤษ 2) นักศึกษาไม่เคยชินกับเสียงและวิธีการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย 3) ความยากและความซับซ้อนของสัทอักษรจีน 4) ผลกระทบจากภาษาจีนท้องถิ่นที่ใช้สื่อสารในครอบครัวของนักศึกษาเชื้อสายจีน 5) ขาดสภาพแวดล้อมของการเรียนการออกเสียงสัทอักษรจีนที่เหมาะสม 6) นักศึกษาไม่มีความใส่ใจในการฝึกทบทวนการออกเสียงสัทอักษรจีน

คำสำคัญ : การออกเสียง สัทอักษรจีน นักศึกษา

ABSTRACT

This research aims to study the students' problem of pronunciation of Chinese phonetic alphabets, to identify the causes of why the students cannot pronounce correctly, and to improve the teaching effectiveness. The sample consisted of 38 students. The test and the questionnaire were used to collect data.

The result shows that students have problem on pronouncing Chinese phonetic consonants, vowels and tones. About the problem of consonants, students cannot pronounce zh sh ch r z c s and they read the consonant g as in English. Students cannot pronounce Chinese single vowels, such as a e i u en un eng. Also, they cannot read compound vowels ia and ie. In pronounciation test regarding to

single-syllable words and two- syllable words, students pronounce xióng as a two-syllable word. And also students cannot pronounce the words jú jué and érzi correctly. In addition, students cannot pronounce a word in the sentence. For example, Qǐngwèn cāntīng zài nǎr? students cannot pronounce cāntīng, etc. About the tones, students cannot pronounce low tones; they cannot change tones correctly when there are 3rd tones together in the sentence; students have pronouncing difficulty in 2nd and 3rd tone. The factors affecting the problem are 1) confusion between Chinese and English pronunciation 2) students are not familiar with Chinese pronunciation which has never been used in Thai. 3) the difficulty and complexity of Chinese Phonetic Alphabet. 4) impact from the local Chinese-based communication in Chinese families 5) lack of a good environment for learning the Chinese phonetic pronunciation and 6) students are inattention to practice pronouncing Chinese alphabets.

Keywords : pronunciation, Chinese phonetic alphabets, students

บทนำ

ภาษาจีนเป็นภาษาที่สำคัญและเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุด เนื่องจากจำนวนประชากรจีนในประเทศมีมากกว่า 1,300 ล้านคน ยังไม่รวมชาวจีนที่กระจายตัวอยู่ทั่วทุกมุมโลก การเรียนรู้ภาษาจีนนอกจากเพื่อการติดต่อสื่อสาร และเพื่อความเข้าใจในอารยธรรมจีนที่ยิ่งใหญ่แล้วยังเป็นโอกาสในการสร้างความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆ ทั้งในระดับบุคคลและประเทศชาติ เช่น การสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศ การศึกษา ความรู้วิทยาการเพื่อการพัฒนา การประกอบธุรกิจ การค้าการลงทุน เป็นต้น ดังนั้นจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญภาษาหนึ่งของโลก

การเรียนการสอนภาษาจีนกลางในประเทศไทยได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง เห็นได้จากรัฐบาลไทยได้เล็งเห็นความสำคัญและพยายามสนับสนุน ส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาต่างๆ สร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางด้านทักษะภาษาจีนเพิ่มมากขึ้น สถาบันการศึกษาทั้งของภาครัฐและภาคเอกชนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษาต่างได้นำวิชาภาษาจีนบรรจุไว้ในหลักสูตร ซึ่งเป็นผลดีต่อการสร้างและพัฒนาทรัพยากรบุคคลด้านภาษาจีนของประเทศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 โดยได้เปิดเป็นวิชาเลือกให้กับนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ และนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการการท่องเที่ยว ในปี พ.ศ. 2557 มีการเปิดการเรียนการสอนหลักสูตรสาขาวิชาภาษาจีนในระดับปริญญาตรี จากการเรียนการสอนและการประเมินผลการเรียนในแต่ละภาคการศึกษาที่ผ่านมานักศึกษายังมีพื้นฐานทางด้านภาษาจีนไม่ดีนัก โดยเฉพาะทักษะด้านการออกเสียง และการพูด ถึงแม้จะผ่านการเรียนวิชาภาษาจีนมาหลายภาคการศึกษา แต่ก็ยังไม่สามารถเข้าใจถึงระบบการออกเสียงสัทอักษรจีนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งการออกเสียงสัทอักษรจีนเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญในการต่อยอดการเรียนภาษาจีน เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

ระบบสัทอักษรจีนหรือในภาษาจีนเรียกว่า ฮั่นอวี่พินอิน (汉语拼音) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการออกเสียงภาษาจีน คณะกรรมการปฏิรูปตัวอักษรจีนออกสำรวจสอบถามความคิดเห็นเพื่อทำการวิจัยและวิเคราะห์การใช้สัทอักษรจีน ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1956 คณะกรรมการได้พัฒนาแบบแผนการถอดเสียงอ่านระบบสัทอักษรจีน ซึ่งแบบแผนนี้ได้ผ่านการปรับแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญหลายครั้ง ท้ายที่สุดในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1958 จึงได้มีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ สัทอักษรจีนหรือพินอินได้รับการพัฒนามาจากระบบจู้อินซึ่งเป็นระบบการออกเสียงแบบเก่าของจีน พินอินมีความสมบูรณ์และเป็นที่ยอมรับจากสถาบันนานาชาติหลายแห่งทั่วโลก โดยถือว่าเป็นระบบการออกเสียงที่เป็นมาตรฐานสำหรับภาษาจีนกลาง จากการสำรวจ

การใช้ระบบการอ่านออกเสียงในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย จำนวน 59 แห่ง มหาวิทยาลัยที่สอนการออกเสียงภาษาจีนด้วยระบบพินอินมีทั้งหมด 57 แห่ง (96.6%) สอนด้วยระบบจู้อิน 3 แห่ง และสอนโดยการใช้ภาษาไทย 1 แห่ง (มี 2 แห่งที่ตอบว่าสอนโดยการใช้ 2 ระบบ) จะเห็นได้ว่า มหาวิทยาลัยเกือบทั้งหมดในประเทศไทยใช้ระบบการอ่านออกเสียงด้วยระบบสัทอักษรจีนหรือพินอิน (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551, หน้า 68)

การเรียนระบบสัทอักษรจีนเป็นพื้นฐานสำคัญของผู้เรียนวิชาภาษาจีน สำหรับนักศึกษาต่างชาติการอ่านออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่เป็นส่วนประกอบของระบบสัทอักษรจีนให้ถูกต้องและชัดเจนไม่ใช่เรื่องง่าย ซึ่งถ้าออกเสียงไม่ชัดเจนหรือไม่ถูกต้องแล้ว การพูดสื่อสารเป็นภาษาจีนนั้นก็จะมีความยากเพิ่มขึ้น ส่งผลให้การสื่อความหมายเกิดความลำบากและอาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดขึ้นได้ นอกจากนี้การเรียนสัทอักษรจีนให้ชัดเจนและถูกต้องมีความสำคัญอย่างมาก เนื่องจากสามารถต่อยอดการเรียนภาษาจีนด้วยตัวเองได้ การเรียนในห้องเรียนนักศึกษาจะได้รับความรู้จากที่อาจารย์สอนในระดับหนึ่ง แต่ถ้านักศึกษามีความแม่นยำในการออกเสียงและการสะกดคำอ่านสัทอักษรจีนก็ สามารถค้นหาคำศัพท์หรือสำนวนต่างๆ ในพจนานุกรมได้อย่างสะดวก เป็นการเรียนรู้ภายนอกห้องเรียนได้ด้วยตนเอง สิ่งนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะและเพิ่มพูนความรู้ภาษาจีนได้ จะเห็นได้ว่าการพัฒนาการออกเสียงสัทอักษรจีนให้กับนักศึกษาเป็นเรื่องที่ต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วน นักศึกษาที่อยู่ในช่วงเริ่มต้นเรียนภาษาจีนควรได้รับการแก้ไขการออกเสียงที่มีปัญหา เนื่องจากการออกเสียงที่ดีหรือไม่ดีนั้นจะส่งผลกระทบโดยตรงกับอนาคตการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา

การวิจัยเพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษานี้เป็นหัวข้อที่สำคัญและน่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งผลการวิจัยจะทำให้รู้ถึงปัญหาและสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ในการดำเนินการเรียนการสอนวิชาการออกเสียงสัทอักษรจีนเพื่อการพัฒนาและการเรียนรู้ของนักศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาสาเหตุของปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษา
3. เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ได้ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีน ภาคการศึกษาที่ 2/2557 แบ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนชั้นปีที่ 1 นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการการท่องเที่ยวชั้นปีที่ 2 รวม จำนวน 38 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ แบบทดสอบและแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้พัฒนาโดยอาศัยแนวคิดจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงตำราเรียนของนักศึกษา จากนั้นได้ให้อาจารย์ชาวจีนและผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแก้ไขและตรวจความตรงเชิงเนื้อหาและการใช้ภาษา โดยแบบทดสอบแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบทดสอบอ่านพยัญชนะ จำนวน 23 ตัว

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบอ่านสระเดี่ยว สระประสม และสระประสมนาสิก จำนวน 36 ตัว

ส่วนที่ 3 แบบทดสอบอ่านคำพยางค์เดียว และสองพยางค์ จำนวน 20 คำ

ส่วนที่ 4 แบบทดสอบอ่านประโยค จำนวน 10 ประโยค

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาผู้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ สาขาวิชา ชั้นปี ระยะเวลาที่เคยเรียนภาษาจีน เกรดเฉลี่ย เชื้อสาย ส่วนของสัทอักษรจีนที่คิดว่าออกเสียงยากที่สุด ระดับภาษาจีนของตนเอง ระดับความชอบในการเรียนภาษาจีน โดยการสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check Lists) จำนวน 10 ข้อ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนระบบสัทอักษรจีน ในส่วนนี้สอบถามความเห็นและความรู้สึกของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการเรียนสัทอักษรจีน จำนวน 10 ข้อ

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนสัทอักษรจีน สอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างต่อการจัดการเรียนการสอนสัทอักษรจีน ในห้องเรียน จำนวน 5 ข้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

- **การเก็บรวบรวมข้อมูล**

1. ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบการอ่านของนักศึกษาตามแบบทดสอบเป็นรายบุคคลด้วยตัวผู้วิจัยเองหลังจากเสร็จสิ้นการเรียนการสอนในภาคการศึกษา 2/2557 โดยได้มีการจดบันทึกผลการอ่านและใช้การบันทึกเสียงร่วมด้วย

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับนักศึกษาทั้ง 3 สาขาวิชา และให้หัวหน้าชั้นเรียนเป็นผู้เก็บรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมดส่งคืนผู้วิจัย

- **การวิเคราะห์ข้อมูล**

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบ ผู้วิจัยนำแบบบันทึกผลการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษารวมถึงเทปบันทึกเสียงมาวิเคราะห์ โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยความผิดพลาด ในการอ่านของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 ส่วน หลังจากนั้นดำเนินการวิเคราะห์และสรุปหาสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้น รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนสัทอักษรจีนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้นำแบบแบบสอบถามที่ได้คืนทั้งหมดมาตรวจสอบและคัดเลือกแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ในการวิเคราะห์ แบบสอบถามส่วนที่ 1 ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนาเพื่ออธิบายข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาผู้เป็นกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยการหาค่าสถิติพื้นฐานด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (SPSS) ได้แก่ ความถี่และร้อยละ ส่วนการวิเคราะห์แบบสอบถามในส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 ซึ่งเป็นคำถามให้กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนระบบสัทอักษรจีน และการจัดการเรียนการสอนสัทอักษรจีน ผู้วิจัยนำเสนอในรูปแบบการวิเคราะห์พรรณนาเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลการวิจัยของการศึกษาปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี และเสนอแนวทางในการพัฒนาเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

ด้านการทดสอบ

1. ปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะจีน ได้แก่ นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะกลุ่มที่เกิดจากปลายลิ้นส่วนหลังและปลายลิ้นส่วนหน้าได้ ได้แก่ zh sh ch และ z c s เนื่องจากนักศึกษาไม่เคยชินกับวิธีการออกเสียงของพยัญชนะเหล่านี้ และบางส่วนออกเสียง เหมือนกับพยัญชนะภาษาไทย จ ช ซ ซึ่งลักษณะการออกเสียงของพยัญชนะทั้งสองกลุ่มนี้ไม่เหมือนกัน และไม่สามารถเทียบได้กับเสียงภาษาไทย นักศึกษาออกเสียงพยัญชนะ r โดยใช้วิธีตวัดหรือรัวลิ้น พร้อมออกเสียงและบางส่วนออกเสียงเป็นพยัญชนะ เซึ่งเกิดจากความสับสนในการจำเสียงอ่าน ส่วนพยัญชนะ g j q x y และ w นักศึกษาไม่สามารถอ่านได้ถูกต้องเนื่องจากสับสนกับเสียงอ่านภาษาอังกฤษ

2. นักศึกษาออกเสียงสระ a e i u en un eng ตามการออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ นักศึกษาไม่สามารถอ่านออกเสียงสระประสม ia และ ie ได้โดยเข้าใจผิดว่าออกเสียงคล้ายกับสระ “เอีย” ในภาษาไทย นักศึกษาบางส่วนอ่านออกเสียงสระทั้งสองนี้สลับกันและบางส่วนออกเสียงเป็นสองพยางค์ นอกจากนี้ยังมีสระประสมที่นักศึกษาออกเสียงเป็นสองพยางค์อีก ได้แก่ สระ ai ei ao ou ian iao iong iang ua uai uo uan ang uang ueng นักศึกษาออกเสียงสระ er เป็นเสียงเดียวกับ สระ e นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงสระประสมที่ผ่านการลดรูป iu ui และ un ได้ และไม่สามารถออกเสียงสระกลุ่ม ü üe üan และ ün ได้ เนื่องจากไม่เคยชินกับวิธีการออกเสียงของสระเหล่านี้

3. ในการทดสอบอ่านออกเสียงคำพยางค์เดียวสองพยางค์ และประโยค นักศึกษาออกเสียงคำพยางค์เดียวเป็นสองพยางค์ ได้แก่ คำว่า xióng ซึ่งเป็นคำที่นักศึกษาออกเสียงผิดพลาดมากที่สุด นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงคำว่า jú และ jué ได้ นักศึกษาอ่านคำว่า rùn ตามเสียงแบบภาษาอังกฤษ นักศึกษาไม่ออกเสียง r ในคำว่า wánr และ érzi นอกจากนี้นักศึกษาไม่สามารถอ่านคำว่า cāntīng และ

cānjiā ในการทดสอบอ่านประโยค Qǐngwèn canting zài nǎr? และ Nǐ yào qù cānjiā tā de shēngrì wǎnhuì ma? ได้ โดยเกิดจากความสับสนกับเสียงอ่านแบบภาษาอังกฤษ

4. ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงคำที่มีวรรณยุกต์เสียงเบาได้ เนื่องจากไม่เคยชินกับวิธีการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงนี้ โดยนักศึกษาออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์อื่นแทน ได้แก่ คำว่า xièxie dōngxi, tāmen นักศึกษาไม่สามารถอ่านเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์เสียง 3 ที่อยู่ติดกันได้ เช่น ประโยค Wǒ yě hěn hǎo สาเหตุเพราะนักศึกษาไม่เข้าใจกฎเกณฑ์การเปลี่ยนเสียงอ่านของสัทอักษรจีน นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์เสียง 2 และ 3 โดยนักศึกษาจะออกเสียงวรรณยุกต์เสียง 2 ในลักษณะสั้นๆ และระดับเสียงสูงไม่มากพอ ส่วนวรรณยุกต์เสียง 3 นักศึกษาไม่สามารถแปรเสียงที่เริ่มจากระดับเสียงครึ่งต่ำแล้วลดลงต่ำสุดจากนั้นแปรเสียงขึ้นเป็นเสียงครึ่งสูงได้ เช่น réng lǜ zuì เป็นต้น และนักศึกษาที่มีเชื้อสายจีนยูนนานมีปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์เสียง 4 โดยมักจะออกเสียงเป็นวรรณยุกต์เสียง 2 เช่น คำว่า búshì ออกเสียงเป็น búshí คำว่า qìshuǐ ออกเสียงเป็น qíshuǐ คำว่า mèimei ออกเสียงเป็น méiméi เป็นต้น นอกจากนี้นักศึกษาไม่มีการเน้นคำหรือปรับโทนเสียงให้เหมาะสมกับรูปแบบของประโยคต่างๆ

ด้านแบบสอบถาม

1. นักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาภาษาจีนมีความชอบภาษาจีนในระดับปานกลาง นักศึกษามีความชอบในภาษาจีนระดับปานกลางเฉลี่ยความชอบอยู่ที่ร้อยละ 47.4 และประเมินระดับความรู้ภาษาจีนของตนเอง ส่วนใหญ่อยู่ในระดับอ่อน นอกจากนี้นักศึกษายังมีเป้าหมายในการเรียนภาษาจีนไม่สูงมาก ถึงแม้นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนจะมีเป้าหมายที่ชัดเจนกว่า แต่โดยภาพรวมนักศึกษาต้องการเรียนรู้ภาษาจีนโดยสามารถฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ สามารถไปท่องเที่ยวในประเทศจีนได้

2. นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีการฝึกทบทวนการออกเสียงภาษาจีนนอกห้องเรียนเฉลี่ยร้อยละ 52.6 ส่วนนักศึกษาที่ฝึกออกเสียงนอกห้องเรียนมีวิธีการฝึกทบทวนในหลายวิธี เช่น ฝึกออกเสียงในบทเรียนหรือการบ้าน ฟังและอ่านเนื้อเพลงภาษาจีน พูดคุยกับเพื่อนคนจีน เป็นต้น โดยใช้เวลาประมาณสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เฉลี่ยครั้งละ 30 นาที และเมื่อเกิดปัญหาการออกเสียง นักศึกษาจะถามอาจารย์หรือเพื่อนที่เก่งกว่า บางคนมีการค้นหาวิธีการออกเสียงที่ถูกต้องในอินเทอร์เน็ตด้วย นอกจากนี้นักศึกษาส่วนใหญ่เฉลี่ยร้อยละ 39.5 มีความเคยชินในการใช้ภาษาไทยเขียนกำกับการออกเสียงสัทอักษรจีนในบางคำที่ตนเองคิดว่าออกเสียงยาก

3. นักศึกษาให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนเกี่ยวกับจำนวนผู้เรียนต่อห้องเรียนไม่ควรเกิน 15 คน ซึ่งในปัจจุบันมีความเหมาะสมแล้ว และส่วนใหญ่เฉลี่ยร้อยละ 47.4 เห็นว่าอาจารย์ผู้สอนการออกเสียงสัทอักษรจีนควรเป็นอาจารย์ชาวไทย เนื่องจากสามารถสื่อสารกันได้รู้เรื่องและเข้าใจมากกว่า แต่อาจารย์ชาวไทยก็ต้องมีความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนให้เหมือนหรือคล้ายกับอาจารย์ชาวจีนมากที่สุด นอกจากนี้นักศึกษา ร้อยละ 73.7 ยังเห็นว่าควรจัดให้มีรายวิชาการออกเสียงสัทอักษรจีน เนื่องจากการออกเสียงภาษาจีนมีความยาก และเพื่อเป็นพื้นฐานที่ดีในการเรียนทักษะด้านอื่นควรมีการเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนโดยเฉพาะ

จากปัญหาความผิดพลาดในการออกเสียงสัทอักษรจีนและสภาพการเรียนของนักศึกษา สรุปสาเหตุที่ส่งผลให้เกิดปัญหา 6 ประการ ได้แก่ 1. ความสับสนระหว่างการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีนกับเสียงภาษาอังกฤษ 2. นักศึกษาไม่เคยชินกับเสียงและวิธีการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย 3. ความยากและความซับซ้อนของสัทอักษรจีน 4. ผลกระทบจากภาษาจีนท้องถิ่นที่ใช้สื่อสารในครอบครัวของนักศึกษาเชื้อสายจีน 5. ขาดสภาพแวดล้อมของการเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนที่เหมาะสม 6. นักศึกษาไม่มีความใส่ใจในการฝึกทบทวนการออกเสียงสัทอักษรจีน

แนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1. ผู้สอนสามารถใช้วิธีการเปรียบเทียบในการอธิบายวิธีการออกเสียงสัทอักษรจีน ในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาที่สามผู้เรียนมักจะนำภาษาแม่หรือภาษาที่เคยเรียนมาเชื่อมโยงกับภาษาที่กำลังเรียนอยู่เสมอ การเปรียบเทียบทั้งสองภาษาอย่างเป็นระบบจะทำให้นักศึกษาสามารถมองเห็นความยากง่ายและจุดที่ควรระวังในการป้องกันความผิดพลาดของการออกเสียงได้ ผู้สอนสามารถ

เปรียบเทียบกับภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษที่นักศึกษาคุ้นเคย ซึ่งจะทำให้นักศึกษาเข้าใจวิธีการออกเสียงสัทอักษรจีนได้ง่ายขึ้น

2. สร้างบรรยากาศการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกออกเสียงภาษาจีนได้เต็มที่ ในการดำเนินการเรียนการสอนอาจารย์ต้องสร้างความน่าสนใจในการเรียนให้กับนักศึกษาโดยสร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา การใช้ภาษาจีนในห้องเรียน การกำหนดกิจกรรมนอกห้องเรียน เพื่อให้นักศึกษาได้มีโอกาสใช้ภาษาจีนอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากนักศึกษาไม่ได้เรียนอยู่ในประเทศจีน ไม่มีสภาพแวดล้อมที่จะสามารถใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้ การฝึกใช้ภาษาจีนก็มีเพียงในห้องเรียนเท่านั้น ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนจึงต้องสร้างบรรยากาศในห้องเรียนที่ทำให้นักศึกษาสามารถฝึกออกเสียงให้ได้มากที่สุด อาจจะเป็นสื่อที่ทันสมัยหรือการสร้างกิจกรรมที่น่าสนใจ เพื่อให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมและสามารถฝึกออกเสียงสัทอักษรจีนได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ควรมีการจัดให้นักศึกษาได้เรียนร่วมกับอาจารย์ผู้สอนที่เป็นชาวจีนด้วยเนื่องจากจะทำให้นักศึกษาได้มีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาจีนในการสื่อสารกับเจ้าของภาษา ฝึกการออกเสียง การฟัง การพูด การสนทนาเพื่อพัฒนาการของนักศึกษาที่ดียิ่งขึ้น

3. ควรมีการอธิบายวิธีการออกเสียงสัทอักษรจีนอย่างละเอียด การเรียนการสอน การออกเสียงจำเป็นต้องเน้นและใส่ใจกับการฝึกฝน แต่การอธิบายลักษณะและวิธีการออกเสียงที่ถูกต้องก็มีความสำคัญมากเช่นกัน เพราะถ้าวิธีการในการออกเสียงไม่ถูกต้อง นักศึกษาก็จะจดจำการออกเสียงที่ผิดและถ้าไม่ได้รับการอธิบายแก้ไขอย่างถูกต้องก็อาจกลายเป็นความเคยชินที่แก้ไขได้ยากในการเรียนการออกเสียงสัทอักษรจีนระดับพื้นฐาน อาจารย์ควรจะอธิบายให้รู้ตำแหน่งและวิธีการในการออกเสียงสัทอักษรจีนอย่างชัดเจนอาจจะใช้สื่อหรือรูปภาพประกอบแสดงวิธีการออกเสียงเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจง่าย ชี้ให้เห็นถึงจุดที่ควรระวัง บางเสียงที่ออกเสียงยากหรือผิดพลาดบ่อยๆ ก็จะต้องมีวิธีการในอธิบายเพื่อป้องกันการเกิดความผิดพลาดนั้นซ้ำอีก

4. ควรมีการเรียงลำดับการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนอย่างเหมาะสม การสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนจะมีลำดับการสอนอย่างไรก็ควรคำนึงถึงการใช้หรือช่วงเวลาที่เหมาะสมของการเรียนของนักศึกษา เช่น การเรียนการกล่าวทักทายที่ใช้บ่อย เช่น คำว่า nǐ hǎo (สวัสดี) ก็ต้องสอนพยัญชนะ n h สระ i ao รวมถึงพยัญชนะที่สามารถสะกดรวมกับสระเหล่านี้ได้ หรือกลุ่มสระที่ออกเสียงยาก เช่น ü üe จะต้องสอนหลังหรือสอนพร้อมกับพยัญชนะ l n j q x เนื่องจากสระกลุ่มนี้จะสะกดรวมกับพยัญชนะ 5 ตัวนี้เท่านั้น เป็นต้น ผู้สอนจำเป็นต้องวางแผนลำดับการสอนให้เหมาะสมเพื่อพัฒนาการของผู้เรียนและการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

5. มีเทคนิคการสอนที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนออกเสียงสัทอักษรจีน วิธีการสอนและฝึกการออกเสียงในรูปแบบเดิมๆ เช่น ฟังอาจารย์ออกเสียงหรือฟังเทปจากเจ้าของภาษาแล้วให้นักศึกษาเลียนแบบออกเสียงตามอาจจะไม่ได้ประสิทธิภาพเท่าที่ควรและอาจจะสร้างความเบื่อหน่ายในการเรียนได้ ดังนั้น ผู้สอนควรสร้างกิจกรรมส่งเสริมการออกเสียงและเทคนิควิธีในการสอนที่มีประสิทธิภาพ และสามารถสร้างความน่าสนใจในการเรียนการสอน เช่น การใช้รูปภาพแสดงตำแหน่งอวัยวะในการออกเสียง เพื่อให้นักศึกษาได้เห็นภาพและเลียนแบบการออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนมากขึ้น การใช้วิธีการออกเสียงดังๆ เพื่อให้เห็นตำแหน่งอวัยวะรูปปากของการออกเสียงของตนเองที่ชัดเจน การใช้ภาษามือในการแสดงเสียงวรรณยุกต์หรือลักษณะของลิ้น การแข่งขันพูดวลีภาษาจีนที่ออกเสียงให้ถูกต้องและรวดเร็วได้ยาก หรือการเล่นเกมในรูปแบบต่างๆ ซึ่งนอกจากจะทำให้นักศึกษามีความสนุกสนานและสร้างความตื่นตัวในการเรียนในห้องแล้วยังจะทำให้นักศึกษา จดจำการออกเสียงได้ง่ายขึ้นด้วย

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยการศึกษาปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี ผู้วิจัยได้พบประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษา ซึ่งควรนำเอามาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะกลุ่มที่เกิดจากปลายลิ้นส่วนหลังและปลายลิ้นส่วนหน้าได้ ได้แก่ zh sh ch r z c s เนื่องจากนักศึกษาไม่เคยชินกับวิธีการออกเสียงของพยัญชนะเหล่านี้ และนักศึกษาบางส่วนออกเสียงเหมือนกับพยัญชนะภาษาไทยซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ

李红印 (1995) ในบทความ วิจัย เรื่อง 泰国学生汉语学习的语音偏误 (ความผิดพลาดในการออกเสียงของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีน) กล่าวว่า นักศึกษาไม่สามารถออกเสียงพยัญชนะที่เกิดจากปลายลิ้นส่วนหลังได้ เนื่องจากภาษาไทยไม่มีวิธีการออกเสียงแบบนี้ ได้แก่ พยัญชนะ zh sh ch r ซึ่งนักศึกษามักใช้พยัญชนะ จ ฉ ช ณ ศ ษ ส แทนเสียงอ่านพยัญชนะเหล่านี้ จึงทำให้เกิดความผิดพลาดในการออกเสียงเนื่องจากวิธีการออกเสียงแตกต่างกัน และสอดคล้องกับ 陈娥 (2006) ใน วิทยานิพนธ์เรื่อง 泰国学生汉语习得中的语音偏误研究 (ความผิดพลาดในการออกเสียงของนักศึกษาไทยในการเรียนรู้ภาษาจีน) ผลการวิจัยพบว่า พยัญชนะ zh sh ch r z c s เป็นพยัญชนะที่นักศึกษาไทยทั้งระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูงมีปัญหาในการออกเสียง ความผิดพลาดในการออกเสียงพยัญชนะ เหล่านี้มีค่อนข้างสูงตลอดการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาจนกลายเป็นความเคยชิน ซึ่งแก้ไขได้ยาก โดยนอกจากออกเสียงไม่ถูกต้องแล้ว นักศึกษายังมีความสับสนในการออกเสียงในกลุ่มพยัญชนะ zh sh ch และกลุ่มพยัญชนะ z c s อีกด้วย

2. นักศึกษาไม่สามารถอ่านออกเสียงคำที่มีวรรณยุกต์เสียงเบาได้ โดยออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์อื่นแทน จากการทดสอบอ่านคำสองพยางค์และประโยค นักศึกษาอ่านคำที่มีวรรณยุกต์เสียงเบาเป็นเสียงวรรณยุกต์เสียงอื่น สอดคล้องกับ 赵丽梅 (2011) ในบทความเรื่อง对泰汉语语音教学中常见偏误的实践调查 (การสำรวจความผิดพลาดที่มักจะพบในการเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษาไทย) กล่าวว่า วรรณยุกต์เสียงเบาเป็นเสียงพิเศษอย่างหนึ่ง โดยจะต้องออกเสียงทั้งสั้นและเบา นักศึกษาไทยบางส่วนเกิดปัญหาและไม่เข้าใจวิธีการออกเสียงวรรณยุกต์เสียงเบาที่ตามอยู่หลังคำที่มีวรรณยุกต์ต่างกัน โดยมีการอ่านวรรณยุกต์เสียงเบาเป็นวรรณยุกต์เสียงอื่น เช่นคำว่า dōngxi 东西 นักศึกษาออกเสียงเป็น dōngxī, คำว่า shāfu 舒服 ออกเสียงเป็น shāfú, คำว่า yǐzi 椅子 ออกเสียงเป็น yǐzǐ, คำว่า chuānghu 窗户 ออกเสียงเป็น chuānghù, คำว่า sháozi 勺子 ออกเสียงเป็น sháozǐ เป็นต้น ซึ่งแตกต่างกับผลการวิจัยของสายฝน วรรณสินธพ (2554) ในบทความวิจัยเรื่อง ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่กล่าวว่านักศึกษาสับสนวรรณยุกต์เสียง 4 กับวรรณยุกต์เสียงเบา เช่น ในพยางค์ róngyi และ míngzi ทั้ง yi และ zi เป็นเสียงเบาที่ไม่มีวรรณยุกต์กำกับแต่นักศึกษาจะออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ 4 แทน คือ róngyì, míngzì

3. นักศึกษาไม่สามารถอ่านสระประสม uai ian iang iong ได้ สระประสมเหล่านี้เวลาอ่านจำเป็นต้องอ่านควบให้เป็นเสียงพยางค์เดียว แต่นักศึกษาหลายคนกลับอ่านเป็นเสียงสองพยางค์ สอดคล้องกับงานวิจัยของสายฝน วรรณสินธพ (2554) ในบทความวิจัยเรื่อง ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีน และนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่กล่าวว่า นักศึกษาไม่สามารถอ่านสระประสมที่ออกเสียงควบกล้ำ ได้ เช่น สระ iong ซึ่งเป็นสระประสมระหว่าง i และ ong เวลาออกเสียงจะต้องออกเสียงควบกล้ำ แต่นักศึกษาอ่านเป็นสองพยางค์

4. นักศึกษามีปัญหาในการออกเสียงวรรณยุกต์เสียง 2 และ 3 โดยนักศึกษาจะออกเสียง 2 ในลักษณะสั้นและระดับเสียงสูงไม่มากพอ ส่วนเสียง 3 นักศึกษาไม่สามารถแปรจากเสียงที่เริ่มจากระดับเสียงครึ่งต่ำแล้วลดลงต่ำสุด จากนั้นแปรเสียงขึ้นเป็นเสียงครึ่งสูงได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ 陈晨, 李秋杨 (2007) ในบทความวิจัยเรื่อง 汉泰语音对比研究与语音偏误标记分析 (การศึกษาเปรียบเทียบเสียงอ่านไทย จีน และการวิเคราะห์ปัญหาในการอ่านออกเสียง) กล่าวว่า นักศึกษาไทยมีปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์จีนทั้ง 4 เสียง โดยวรรณยุกต์เสียง 2 นักศึกษาออกเสียงขึ้นสูง โดยเริ่มจากระดับเสียงที่ค่อนข้างต่ำเกินไป และความเร็วในการลากเสียงขึ้นสูงช้าเกินไป ส่วนวรรณยุกต์เสียง 3 เนื่องจากภาษาไทยไม่มีวรรณยุกต์เสียงนี้ ซึ่งมีลักษณะเสียงลงต่ำและแปรขึ้นสูง นักเรียนไทยจึงเกิดความยากลำบากในการออกเสียงโดยเฉพาะช่วงการลดเสียงและแปรเสียงขึ้นสูง ส่วนใหญ่จะออกเสียงขึ้นสูงทั้งหมดโดยไม่มีการลดเสียงลงต่ำก่อน

5. นักศึกษาไม่สามารถอ่านออกเสียงสระ ia และ ie ได้ โดยบางส่วนเข้าใจผิดว่าออกเสียงคล้ายกับสระ “เอีย” ในภาษาไทยและบางส่วนอ่านออกเสียงสระทั้งสองนี้สลับกัน

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ何霜 (2011) ในบทความวิจัยเรื่อง 泰国学生习得汉语复元音韵母的偏误分析 (การวิเคราะห์ความผิดพลาดในการออกเสียงสระประสมของนักศึกษาไทย) กล่าวว่านักศึกษาไทยที่เรียนภาษาจีนระดับต้นมักจะเกิดความสับสนในการออกเสียงสระประสม ia และ ie เนื่องจากภาษาไทยมีเสียง “เอีย” ซึ่งคล้ายกับเสียงสระประสมภาษาจีน ia และ ie เวลาออกเสียงนักศึกษามักจะสับสนและออกเสียงเหล่านี้ไม่ถูกต้อง และสอดคล้องกับงานวิจัยของสายฝน วรรณสินธพ (2554) ในบทความวิจัยเรื่อง ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่กล่าวว่านักศึกษาเอกภาษาจีนและนักศึกษาแพทย์แผนจีนเข้าใจผิดว่าสระ ie สามารถเทียบได้กับสระเอียในภาษาไทย แต่สระนี้เป็นสระที่ประสมระหว่าง i “อี” และ e “เอ” เวลาอ่านต้องควบกล้ำ คือ มีทั้งเสียง “อี”และเสียง“เอ” ซึ่งจะแตกต่างจากสระเอียในภาษาไทย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อพิจารณาเพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนการออกเสียงสัทอักษรจีนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการที่จะทำให้การเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีนบรรลุวัตถุประสงค์พอสังเขป ดังนี้

1. ควรสร้างความน่าสนใจในการเรียนการสอนการออกเสียงสัทอักษรจีน อาจารย์ผู้สอนต้องใช้สื่อที่ทันสมัยและมีวิธีการสอนที่สามารถดึงดูดผู้เรียนได้ โดยอาจจะมีการเรียนการสอนในห้องปฏิบัติการทางภาษาร่วมด้วย ให้อาจารย์ชาวจีนมาสอนร่วมในบางคาบเรียน เพื่อนักศึกษาจะได้ตื่นตัวและสามารถฝึกการออกเสียงได้อย่างเต็มที่

2. ควรมีการทดสอบการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษาอย่างสม่ำเสมอ เพื่อการแก้ไขที่ทันท่วงที เนื่องจากนักศึกษาที่เริ่มเรียนภาษาจีนในช่วงเริ่มต้นจะรู้สึกว่าภาษาจีนออกเสียงยาก บางคนไม่กล้าออกเสียงจึงไม่ได้รับการตรวจสอบแก้ไข บางคนไม่รู้หลักการออกเสียงจึงจำเสียงอ่านผิดและออกเสียงผิดจนเคยชิน ดังนั้น อาจารย์ผู้สอนต้องติดตามและทดสอบการอ่านออกเสียงของนักเรียนอย่างต่อเนื่องเพื่อการแก้ไขที่ถูกต้องและพัฒนาการของผู้เรียนที่ดียิ่งขึ้น

3. ควรมีการจัดจำนวนผู้เรียนต่อห้องเรียนอย่างเหมาะสม โดยไม่เกิน 15 คนต่อห้องเรียน และมีการสอนโดยอาจารย์ชาวจีนที่มีสำเนียงภาษาจีนกลางชัดเจน อาจมีการสอนโดยอาจารย์ชาวไทยร่วมด้วย เพื่อการสื่อสารที่เข้าใจดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ควรมีการสอนเสริมให้กับนักศึกษากลุ่มที่มีปัญหาในการออกเสียงสัทอักษรจีนโดยเฉพาะเพื่อการพัฒนาของนักศึกษา

4. ควรมีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการออกเสียงสัทอักษรจีนโดยเฉพาะ โดยเน้นการฝึกปฏิบัติเป็นหลักทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้ก็ต้องมีการอธิบายหลักทฤษฎีการออกเสียงอย่างละเอียดร่วมด้วย รวมถึงมีการประเมินการอ่านออกเสียงของนักศึกษาในทุกทักษะเป็นรายบุคคลอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบปัญหาการออกเสียงสัทอักษรจีนของนักศึกษาในระดับชั้นปีต่างๆ โดยศึกษาปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลต่อการออกเสียงที่ผิดพลาดของนักศึกษาในแต่ละชั้นปีว่ามีความเหมือนและแตกต่างกันอย่างไร

2. ควรทำการวิจัยปัญหาเกี่ยวกับสัทอักษรจีนของนักศึกษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนสัทอักษรจีนให้ครอบคลุมและมีประสิทธิภาพทุกด้าน

3. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาจีนกลางของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนกับนักศึกษาเชื้อสายจีนที่สามารถพูดภาษาจีนท้องถิ่นได้ โดยศึกษาการเรียนรู้รวมถึงปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการออกเสียงสัทอักษรจีนกลางว่า มีความเหมือนและต่างกันหรือไม่ อย่างไร

เอกสารอ้างอิง

ชิดพงษ์ กวีวรวุฒิ. (2548). **เรียนพินอิน และการออกเสียง (ฉบับสมบูรณ์)**. กรุงเทพฯ : เอ็มไอเอส ซอฟท์เทค.

ฝ่ายวิชาการสำนักพิมพ์แมนดารินเอดูเคชั่น. (2556). **คู่มือการเรียนการสอนภาษาจีน**. กรุงเทพฯ : แมนดาริน.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันเอเชียศึกษา ศูนย์จีนศึกษา. (2551)**. รายงานวิจัยการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย : ระดับอุดมศึกษา**. กรุงเทพฯ : ผู้แต่ง.

สายฝน วรรณสินธพ. (2554). **ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาจีนกลางของนักศึกษาวิชาเอกภาษาจีนและนักศึกษาคณะแพทย์แผนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวพระเกียรติ**. ค้นเมื่อ มีนาคม, 2558, จาก http//www.thailis.or.th

陈晨, 李秋杨. 汉泰语音对比研究与语音偏误标记分析.[EB/OL]. http://goo.gl/tPeFJj, 2007/ 2015-03-15.

陈娥 (2006) 泰国学生汉语习得中的语音偏误研究, 云南师范大学硕士学位论文.

何霜. 泰国学生习得汉语复元音韵母的偏误分析.[EB/OL]. http://www.doc88.com/p-5995999980631.html, 2011/2015-03-15.

黄伯荣, 廖序东主编 (2007)《现代汉语.上册》, 北京 : 高等教育出版社.

李红印. 泰国学生汉语学习的语音偏误. [EB/OL]. http://goo.gl/JBqF5I, 1995/2015-03-15.

赵丽梅. 对泰汉语语音教学中常见偏误的实践调查.[EB/OL]. http://goo.gl/K5vcGL, 2011/ 2015-03-15.